

-DUNYAYI GEZİYORUM-

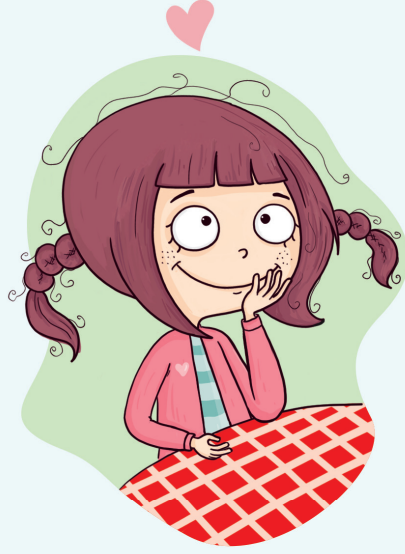
Şirin

Almanya'da Garip
Bir Şato

Birsen Ekim Özen

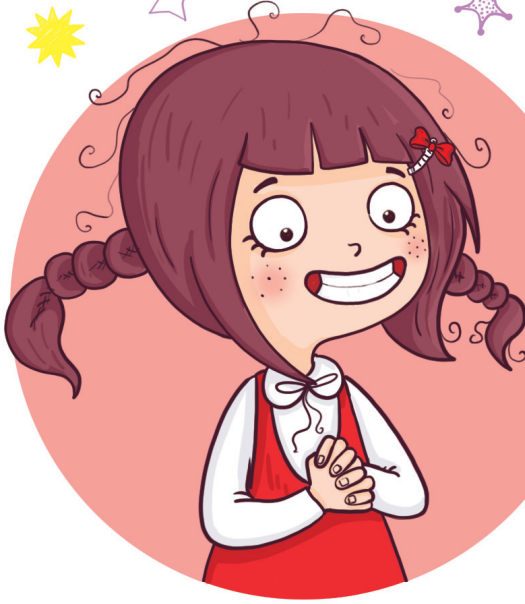
BİRSEN EKİM ÖZEN

Birsen Ekim Özen, 1969 yılında İstanbul'da doğdu. 1975 yılından bu yana da durmadan okuyor. Küçükken sadece kitapları değil kendisinden büyük kuzenlerinin çizgi romanlarını, halasının sakladığı elli yıllık mecmuaları, dönemin çocuk dergilerini, hatta gazetelerden yapılan kese kâğıtlarını bile okurdu.

Bir gün, "Acaba ben de yazabilir miyim?" diye sordu kendisine ve bu merakla başladı işe; yazdı, yırttı, karaladı... Sonunda ilk kitabı çıktı. O günden bu yana sadece okumuyor bir de yazıyor, yazıyor, yazıyor...

Kızı Başak, oğlu Alp ve eşi Erkan'la İstanbul'da yaşıyor, öğretmen olduğu için her gün okula gidiyor ve yazmaya devam ediyor.

Dileği, hikâyelerinin hatırlandıkça gülümsetmesi...

İÇİNDEKİLER

AİKİDO UÇURUR	5
ALMANYA	22
GİZLİ PLAN	28
KUĞULU BİR ŞATO	39
DÜNYANIN EN PAHALI MUSLUĞU	55
MANASTIR	67
SORULAR	90

AİKİDO UÇURUR

Heyecan diye buna derim. İlk defa yurtdışına çıkacağım!

Annemlerle İstanbul içinde ya da tatillerde otellere doğru geziler yaparız. Oysa bu sefer çok uzaklara gidiyorum! Hem de yanımda annem babam olmadan; arkadaşlarım ve öğretmenimle.

Bu mucizenin nasıl gerçekleştiğini herkesin bilmesi gerekir. Sonuçta belki başkaları da aynı yolu kullanıp kendilerini yurtdışında bulmak isteyebilir.

Her şey okul koridorunda asılı olan bir aikido ilanını ile başladı. İlanda bu yıl okulumuzda aikido kursu açılacağı yazılıyordu. Bütün erkekler kursa yazılınca ben de yazıldım. Sonuçta aikido öğrenen erkeklerin arasında aikido bilmeyen bir kız olarak durmak pek mantıklı değil. Ben yazılınca diğer kızlar da yazıldı. İkna edici bir insan olduğum için kendimle övünebilirim, ama aikidocu kimliğimle övünemeyeceğim.

Benim bir değil birçok konuya yeteneğim olsa bile, aikidoya başlayınca anladım ki bu spora yeteneğim yok. Aikidoculuęum iyi olmasa da okulumuzun aikido ekibindeyim. Evet, buna ben de inanamıyorum ama o ekipteyim. Üstelik okulun en iyi ekibi biz olduğumuz için il seçmelerine katıldık. Orada da tüm ekipleri yendik. Diğer ekip üyelerinin benden de beter durumda olması gururumu okşasa bile üzülmemi engelleyemedi. Bu işi benden daha iyi yapan birileri yoksa şehrimiz için durum kötüydü.

Başarımıza hayran kalan belediyenin bizi aikido turnuvasına göndereceğini öğrenince çok sevindik. Ben gittiğimiz şehirlerde iyice gezmeyi ve bu turnuvadan en az dayağı yiyerek dönmeyi düşünüyorum.

Aikido, savaş de- ğil savunma sporu.

Ancak size biri saldırırsa kendinizi savunuyorsunuz. Ben bu işi genellikle çenemle yaparım. Öyle konuşurum, öyle konuşurum ki karşımdaki sınırdan ortadan kaybolur! Ama bunu elle, kolla, bacakla yap denilince çok da iyi değilim. Bacaklarım ve

kollarım, dilim kadar hareketli değil herhalde...

Oysa bu konuda benim başarılı olacağına hiç ihtimal vermediğim biri kursta resmen yıldız oldu: Fisto! Evet, o çıtkırıldım Fisto aikido olayında çok başarılı. Artık bu sporun havalı bir ismi olduğu için mi, yoksa bacak ve kolları benden daha atak

olduğundan mı bilemiyorum; ama ekibin en beceriklisi o. Kendisine saldıranları iki hareketle yere yatırıyor! Bunu ben bile acayip buldum. Hayat böyle işte! Çok saçma şeyler kendiliğinden oluveriyor.

Şimdi de aikido turnuvalarına katılmak için **Avrupa turuna çıkıyoruz.** Bu yüzden şu anda havaalanındayız. Havaalanı nasıl kalabalık, nasıl kalabalık anlatmak istemiyorum. Her yerde uzun kuyruklar var. Makinelerden geçiliyor, her şeyin içini gören aletlere bavullar sokuluyor. Polis amcalar sorular soruyor. Pasaportunuza bakıp size iyi yolculuklar diliyorlar. Ekranlarda yazan numaralara bakıp oralara koşturuluyor.

Havaalanı içinde yürüyen merdiven gibi yürüyen yollar var. Onlara binip hop gidiyorsunuz, ama o yollar da çok kalabalık, gerçekten kalabalık, ama gerçekten kalabalık!

Bu hayatta sevmediğim üç şey vardır: Çorapla ıslak bir yere basmak, ısmarladığım yemeğin içinden saç çıkması, bir de uçağa binmek. Bu sonuncuyu diğerlerinden daha da az seviyorum. Çünkü yemeğimden saç çıksa tiksirim, çorabım ıslansa sinirlenirim, ama uçak düşse tiksinden ya da sinirlenmenin işe yarayacağını hiç sanmıyorum!

Uçak dediğin şey bence tehlikeli, çünkü uçak uçuş kabiliyetini yitirirse onun yerine bu işi sürdürebilecek kanatlarım yok. Oysa bozulan bir arabanın yerine yolda ilerlemeye devam edecek bacaklarım, batan bir teknenin yerine kulaç atarak su üstünde kalacak kollarım var. Ama uçabilme ihtimalim yok, varsa da şu ana kadar

